

Sme stvorení pre milovanie...

Napísal Balek Robert

Pondelok, 17 Január 2011 21:47

Pár slov z rozhovorov o Rusku, o misiách v ňom, o svojom živote na Sibíri a v Moskve, o krásnych ľuďoch, ktorých som v Rusku stretol a za ktorých prosím aby ste sa modlili... Už teraz ďakujem... :)

P. Robert Balek SVD verbista misionár v Rusku.

Páter Róbert, kde ste sa narodili, študovali, popíšte nám vašu cestu na misie...

Narodil som sa v Námestove, študoval na gymnáziu v tom istom meste a potom na Univerzite Komenského v Bratislave na Matematicko-fyzikálnej fakulte odbor Matematika-Informatika. Do našej rehole verbistov misionárov som vstúpil v roku 1999 a v r. 2007 som bol vysvätený za kňaza. Dva roky som pôsobil v Nitre na Kalvárii v hlavnom dome našej spoločnosti na Slovensku a po dvoch rokoch som odišiel na misie do Ruska. Prvý rok som bol v Irkutsku pri Bajkale v strede Sibíri. Potom ma predstavení požiadali o prechod do kostola sv. Oľgy na juhovýchode Moskvy v časti Ľublino, kde súčasne posobím ako kaplán zhruba tri mesiace.

Ako ste sa vlastne stali misionárom? Kde to začalo? Ako prijali Vaše rozhodnutie byť misionárom rodičia?

Ako osmak som pocítil v srdci, že život kňaza je mi blízky ale šiel som svojou cestou. Po gymnáziu, hoci ma mnohí už videli v seminári, som ešte nebol pevne rozhodnutý a preto som sa rozhodol pokračovať v štúdiu na vysokej škole. Bolo to vynikajúce obdobie, počas ktorého som sa mnohému v samostatnosti naučil a vyriešil s Božou pomocou mnoho problémov. Na konci vysokej školy som sa rozhodol stať kňazom a to rehoľným, len problém bol, ktorú rehoľu si vybrať – saleziánov, ktorých som poznal už od malička alebo verbistov, ktorých som spoznal na vysokej škole. Misionárske povolanie sa mi zdalo plnšie ako povolanie saleziána, ktorý sa venuje predovšetkým deťom a mladým. Cítil som v sebe dary, potrebné pri práci aj s dospelými alebo starými ľuďmi. Cítil som, že ak mi Pán daroval dary, určite ich chce využiť a nenechať ich len tak nevyužitú v mojom srdci. Preto som vycítil, že ma stvoril pre život misionára, ktorý musí vedieť pracovať so všetkými ľuďmi. A tak som sa rozhodol stať verbistom – misionárom. Doteraz cítim, že som prišiel domov – na to miesto, odkiaľ som kedysi odišiel a znovu som sa tam po rokoch hľadania vrátil. Hlboko v srdci je pokoj, že som tam, kde ma chcel mať On, aj keď na povrchu býva občas poriadna búrka ako na mori, v ktorého hĺbkach je napriek všetkému pokoj.

Prečo ste si vybrali práve Rusko ako svoju misijnú krajinu? Príťahovalo Vás niečo k tejto krajine?

K Rusku ma priviedlo príliš veľa náhod na to, aby som pochyboval o tom, že práve Rusko by mohlo byť jednou z tých krajín, ktoré mal pre mňa pripravené Pán. V týchto náhodách som videl Jeho presne cielenú prípravu do Ruska – osem rokov ruského jazyka na základnej škole a gymnáziu a veľmi náhodnými stretnutiami s misijnými dobrovoľníkmi z Aldanu a Jakutska v Rusku, náhodnými rozhodnutiami, ktoré ma priviedli až ku letným a zimným táborom na Ukrajine, ktoré som spolu so saleziánmi a neskôr verbistami organizoval počas piatich rokov študovania na Univerzite Komenského na Matematicko-fyzikálnej fakulte v Bratislave. Ak by Pán mal pre mňa pripravenú inú krajinu, asi by toľko síl a času nevenoval ruskej duši, s ktorou som sa viac a viac zoznamoval blížiac sa k vstupu do misijnej rehole verbistov. Verím, že Pán mal všetko pripravené. Verím, že najlepšie miesto pre mňa je to, pre ktoré ma stvoril On sám a preto som si vybral tú krajinu, o ktorej som predpokladal, že ju chce aj On. Srdcová záležitosť však bola Čína – stretol som pár Číňanov na sympóziách o Číne a chytili ma za srdce. Preto bola na prvom mieste Čína a na druhom Rusko. Generál vybral Rusko a ja verím, že je to aj vôľa Pána. Teraz po roku a pol vidím, že je to miesto stvorené priamo pre moju dušu. A za to mu ďakujem.

V čom spočíva Vaša pastorácia? Koľko máte vo farnosti ľudí, na akom území pracujete?

Naša farnosť je jedna z troch farností v asi 15 miliónovej Moskve. V našej farnosti teda žije približne 5 miliónov ľudí. Väčšina sú to pravoslávni, veľmi veľa neveriacich a maličká hŕstka

Sme stvorení pre milovanie...

Napísal Balek Robert
Pondelok, 17. Január 2011 21:47

katolíkov. Územie teda nie je obrovské ale počet duší vo farnosti, ktoré potrebujú nájsť Boha je obrovský. Verím, že Pán už má svoj plán, mojou úlohou je ho iba naplniť tak ako si to predstavuje On sám.

Ako vnímate veriaceho ruského človeka?

Duša každého ruského človeka je hlboká a túžiaca po Bohu. Rusi to jednoducho majú v sebe, či už sa o zničenie tejto duchovnej krásy komunisti snažili alebo nie. Hoci ich duše sú doničené nielen násilnou ateizáciou celej krajiny ale aj súčasnou honbou za majetkom a kariérou, stále v nich kdesi hlboko drieme viera v Boha, túžba po ňom a práve o toto sa môže oprieť každý skutočne živý ohlasovateľ radostnej zvesti o tom, že Boh je naozaj živý a túži po každom z nás. Raz mi povedali mladí Rusi, keď sme odchádzali z jedného stretnutia: „Viete, otec Robert, my Rusi sme celá generácia nedoľúbených a nedomilovaných. Tak veľmi túžime po láske, ktorú nám nedarovali naši rodičia a zatiaľ niet nikoho, kto by nám ju zo srdca daroval. Stretávame len tých, ktorí nás ešte viac zotročia v rôznych závislostiach, prípadne sektách. Kto nám pomôže?“

Akú úlohu zohráva SVD v misijnej práci v Rusku?

Myslím, že jednu z dôležitých úloh. Niektorí z našich spolubratov – verbistov sa nachádzajú v dôležitých komisiách pre mládež či katechizáciu, iní plnia dôležité funkcie v diecézach Ruska, pre ktoré ešte diecézni biskupi nemajú vyformovaných svojich ruských domácich kňazov atď. Obrovské počty ruských veriacich, mnoho veľkomiest, ktoré ešte stále nemajú svojich katolíckych kňazov, nehovoriac o množstve ďalších veriacich v dedinkách roztratených po Sibíri a Ďalekom východe bez možnosti zúčastniť sa sv. omše, vyspovedať sa a prijať od Pána milosti, ktoré im môže sprostredkovať iba kňaz, volajú o nové a nové povolania, ktoré môže dať iba Boh, ak sa mladí v dnešnej dobe nebudú príliš báť obetovať svoj život a svoju kariéru za Božie kráľovstvo a jeho ohlasovanie.

Kolko misionárov a misijných dobrovoľníkov zo Slovenska pôsobí v Rusku?

Môžem spočítať akurát nás – verbistov. Jozef Matis zo Sniny pôsobí vo Volgograde, Jozef Roman zo Spiša v Archangel'sku-meste za polárnym kruhom, takže teraz tam majú niekoľko mesiacov polárnu noc. Ďalší misionár Miroslav Foriš pracuje v Peterburgu a Michal Marhefka z Ľubovne pracuje v Irkutsku pri Bajkalskom jazere. Sestra Bohdana SSpS pracuje tiež v Irkutsku

a sestra Agáta v Kemerove. Veľa Slovákov – saleziánov či saleziánskych misijných dobrovoľníkov pracuje v Aldane a Jakutsku a zopár aj v Moskve. Miloš Krakovský pracuje momentálne v Čite a o ostatných zatiaľ nemám veľa informácií. Určite je to ešte niekoľko krásnych duší ochotných pracovať na šírení radostnej zvesti medzi ľuďmi v Rusku.

Kde sa Vám najviac v Rusku páči? Čo Vás najviac oslovilo?

Veľmi krásna a nezabudnuteľná je príroda v okolí Irkutska. Každému odporúčam. Predovšetkým navštíviť Bajkalské jazero hlboké 1637m, takisto jeho ostrov Al'chon – perlu Bajkalu s posvätnou Šamankou a Aršan – obrovské hory a liečivé termálne pramene neďaleko Irkutska. V okolí Moskvy sa nič také nádherné nenachádza. Je to iba rovina, rovina a rovina. Ale ľudia v nej sú krásni, otvorení, priateľskí. Kvôli nim sa mi v Moskve veľmi páči, hoci iní spolubratia Moskvu nemajú moc v láske kvôli jej monotónnosti (bytovky všade kde sa len pozriete) a kvôli neustálym zápcham na cestách, ktoré znemožňujú transport vnútri mesta.

Čo je Vašou prioritou v misijnej práci v tejto krajine?

Predovšetkým som kňaz – pastier duší, ktoré mi Pán posiela. Takže mojou prioritou v Rusku je byť výborným nástrojom v rukách Pána, ktorým by On sám mohol zachrániť mnohých pre večný život. A potom mám za úlohu naplniť funkciu Misijného sekretára – zapalovať akýmkoľvek spôsobmi misijného ducha v srdciach veriacich po celom Rusku, povzbudzovať ich k modlitbe za misionárov po celom svete a za všetkých, ktorých Pán k misionárom posiela a takisto aspoň malou finančnou čiastkou, akou sa dá, podporovať misijné diela Cirkvi vo svete. Ako sa to podarí, uvidíme. Rozhodne však verím, že ak Pánovi dovolíme konať cez nás, keď mu dovolíme cez naše ruky, nohy, ústa či oči milovať iných okolo, On sám sa cez nás oslávi a ukáže svoju veľkosť, moc a nádheru na veľkých dielach, ktoré má pre nás pripravené od večnosti pre večnosť.

Vo Vašich prednáškach ste spomínali veľké klimatické rozdiely. O ktoré oblasti ide? Ako to prekonávate?

V Irkutsku som zažil v zime tri mesiace s mrazmi -38 C cez deň a v noci okolo -43 C. V lete bolo zas niekoľko týždňov teploty +40 až +42 C. Takže rozdiel v teplotách bol okolo 80 C. V Moskve, kde momentálne posobím, boli dva mesiace tropické teploty +40 až +45 C a túto zimu

predpovedajú obrovské tisícročné mrazy. Tak uvidíme... Necháme sa prekvapiť.

Vzdialenosti jednotlivých farností sú istotne veľké... Dá sa to časovo zvládnuť? Prijímajú to ľudia s pokorou a trpezlivosťou?

Vzdialenosti sú naozaj veľké. Dedinka vzdialená 150 kilometrov je podľa ruských meradiel blízučko – čoby kameňom dohodil. Cestovanie do jedného dňa je pre Rusov blízko. Ak cestujete vlakom dva tri dni – to už je pre nich trošku ďalej. A na cestu z Moskvy do Vladivostoku si musíte rezervovať plný týždeň – 7 dní. Rusi sú na to zvyknutí a berú to normálne. Taký je život. Také je Rusko – obrovské a nedozierne a Rusi sú na to patrične hrdí.

Aké je správanie inovercov ku katolíkom a vzájomné spolunažívanie?

Inoverci okrem pravoslavných sa správajú ku katolíkom celkom priateľsky, pretože sú v Rusku takisto ako katolíci v menšine. Pravoslávni kňazi a biskupi berú nás katolíkov ako heretikov, odpadlíkov a sektárov – nepriateľov číslo jedna. Nechcú sa s nami stretávať, myslia si, že tam nemáme čo robiť – boja sa, že im „ukradneme“ veriacich. Ale to nikdy nebude možné, pretože pravoslavných sú milióny a katolíkov je pár tisíc. My sa iba modlíme, aby sa pravoslávni prehĺbili vo svojej viere, v oddanosti Bohu, aby svoju vieru žili naplno. Veď ak to budú robiť, v láske nás Boh potom spojí – veď máme tak veľmi veľa spoločného. Nemusí prísť k oficiálnemu zjednoteniu, hlavne keď zostaneme obidvaja verní učeniu nášho Pána a verní jeho prikázaniu: „Milujte sa navzájom ako som ja miloval vás.“

V čom vidíte možnosti spolupráce medzi kresťanmi (pravoslavnými a katolíkami) v Rusku?

Predovšetkým v spoločnej starostlivosti o chudobných, ale aj postihnutých. V Moskve napríklad už 20 rokov funguje hnutie Viera Svetlo pre postihnutých, ktoré založil v Rusku Jean Vanier v roku 1990, keď pricestoval do Moskvy. Katolícka cirkev sa vtedy v Rusku iba rodila a tak založil toto hnutie medzi pravoslavnými veriacimi. Odvtedy sa počet členov zväčšil až na niekoľko stoviek, pričom sa medzi týmito pravoslavnými veriacimi nachádzajú sem-tam aj katolíci. Bude len otázka času, kedy sa nám podarí vytvoriť aj z katolíckych postihnutých pár spoločenstiev. Potom by sa možno podarilo zorganizovať spoločné stretnutia a akcie, na ktorých by sme sa mohli zjednotiť nielen v modlitbe – v spoločných prosbách, odproseniach a vďakách nášmu

Sme stvorení pre milovanie...

Napísal Balek Robert
Pondelok, 17 Január 2011 21:47

jedinému Panovi ale aj v spoločnej práci pre tých, ktorí sú rôznym spôsobom handikepovaní, alebo „inak obdarovaní“ od Pána. Ostatné formy spolupráce sú zatiaľ uzatvorené.

Čím sa líši ich slávenie Vianočných sviatkov v Rusku od našich?

25. decembra sa v Rusku prakticky nikde neslávia Vianoce. Všetko, čo máme my na Vianoce, oni majú na Nový rok – aj stromček, aj darčeky pod stromček, aj štedrú večeru a stretutie celej rodiny pokope, želania a prania, vinše... Spojili Nový rok aj Vianoce dokopy. A pravoslávne vianoce oslavujú 6.1. podľa starého kalendára len ako sviatok čisto iba v kostole a doma tých osobitných tradícií ako u nás niet. No okrem Nového roka oslavujú ešte 13.1. Starý Nový rok – podľa starého kalendára – neoslavujú ho tak pompézne ako Nový rok ale aj tak ho oslávia viac ako Vianoce 6.1. Takže katolíkom je veľmi ťažko oslavovať 24. a 25. decembra Vianoce – keď všetci okolo majú normálny pracovný deň a aj oni musia utekať večer z roboty o 18.00 alebo 19.00 a stihnúť rýchlo ešte nejakú štedrú večeru prípadne ísť na sv. omšu. V tomto im štát vobec nevychádza v ústrety ako nám tu na Slovensku. Musíme si to tu vážiť.

Hĺbka a duchovné bohatstvo kňazov, pátrov i misionárov je vykúpená veľkou obetou...

Áno, hlavne modlitbou veriacich po celom svete. Bez vašich modlitieb, drahí veriaci, my nezmožeme veľa. Misionár stojí alebo padá s modlitbami alebo bez modlitieb ľudí po celom svete. Modlite sa za misionárov a za tých, ktorí k nim prichádzajú, aby ich Pán uzdravil a naplnil tým, čo potrebujú aj prostredníctvom lásky, ktorú vloží do srdca misionárov.

Veľa dnes počujeme o tom, že lásky je vo svete málo, že mnoho ľudí trpí jej nedostatkom. Myslíte si, že je to naozaj tak?

Stačí sa pozrieť na seba samého – kedy ste naposledy dostali prejav lásky, pozornosti, záujmu, nežnosti ale aj odvážneho pozvania do zaujímavej dobrodružnej akcie s niekým, komu na vás záleží? Nemyslím tie klasické prejavy, ktoré sú vyprázdnené od skutočného záujmu, tak ako sa pýtame len zo zvyku: „A ako sa máte?“ a odpovieme nezávisle od skutočnosti: „Ta dobre, doobre...“ A ešte sa k tomu usmejeme často cez slzy, len aby druhí nevideli našu skutočnú situáciu a neodsúdili, nesmiali sa, neponížili. Nech aspoň závidia, nie? Ten skutočný záujem človeka o človeka dnes stretávame čoraz menej.

Sme stvorení pre milovanie...

Napísal Balek Robert

Pondelok, 17 Január 2011 21:47

Zahltení chladnou vypočítavosťou peňazí, ktoré nás ženú ako otrokov do strácania času v práci, aby sme zarobili viac, aby sme si mohli dovoliť kúpiť to aj to a zadĺžiť sa tak, že musíme znova pracovať a pracovať, aby sme zarobili na tú úroveň života, po ktorej tak veľmi túžime. Až ku koncu života, keď trošku zmúdrievame, zisťujeme, že sme celý život prepracovali ako otroci a nikdy sme si tých peňazí ako takých neužili naplno – ak áno, tak len úlomkami – rýchlo, lebo o chvíľu už bolo treba znova bežať do práce.

Život, ktorý musí a má byť postavený na skutočných prejavoch lásky či už pomocou peňazí, moci, kariéry či slávy, ktoré sú dôležité len natoľko, nakoľko nám pomáhajú milovať iných okolo nás, život, naplnený krásnymi minútami prejavov záujmu jeden o druhého v skutočnej pozornosti a načúvaní, život naplnený krásnymi spomienkami na množstvo chvíľ v objatiach iných okolo nás, nielen v smiechu a radosti, ale aj v ťažkostiach, bolestiach, chorobe, ale stále v objatí nielen tiel ale predovšetkým duší sme stratili – život plný skutočného bohatstva – bohatstva živých milujúcich a milovaných srdc okolo nás – bohatstva medziľudských vzťahov, množstvom ľudí, ktorých som mohol bez prekážok slobodne milovať a oni bez prekážok slobodne milovali mňa – sami od seba, nie preto, lebo som ich do toho nútil, kupoval si ich alebo ich psychicky vydieral...

Áno, skutočný život nám uniká pomedzi prsty a v rukách nám zostáva iba to, po čom tak veľmi túžime – svet rozbitý na kúsky našou honbou za čoraz väčším a väčším blahobytom, pohodlím, svet pokrytý množstvom napoly mŕtvych duší ľudí – detí, žien, mužov, otcov, matiek či priateľov, ktorých sme pre svoj nedostatok času nechali vyhladovať od našich prejavov lásky, nechali dlhé mesiace ba i roky čakať na kúsok naozajstného záujmu, ozajstnej lásky a pozornosti.

Áno, svet okolo nás v duchovnom pohľade vyzerá ako obrovský koncentračný tábor, kde sa kde-tu nájde ostrovček živých duší – pár stroskotancov, ktorí nemajú veľa peňazí, ale majú seba navzájom – kus teplého milujúceho srdca, ktoré ho objíma a nedovolí zamrznúť v chlade odsudzovania, nezájmu a nelásky okolo. Trápne smiešne i plačlivo smutné je to neustále prespevovanie o láske v piesňach z rádií, vo filmoch z televízorov – jediný zostatok prastarej túžby v srdci ľudstva od nepamäti – túžby po kúsku teplého, nefalšovaného prejavu skutočnej lásky bez nálepky: „Made in China“. Každý aj neveriaci po tom túži. Tak sme boli stvorení – ako vtáky pre lietanie... my sme boli stvorení pre milovanie – večné, nikdy nekončiace a nestále sa stupňujúce v šťastí, ktoré ti môže dať iba nekonečne čistá Láska.

Ako by ste charakterizovali ľudí vo Vašej súčasnej farnosti v ruskom Irkutsku či v Moskve? Ktoré vlastnosti sú pre nich typické? Aký majú postoj ku katolíckej viere a k

evanjeliu, ktoré im ohlasujete?

Ruskí ľudia sú veľmi otvorení, priateľskí a keď niečo robia, robia to s veľkou chuťou a nasadením... Za ten jeden rok v Irkutsku mi tak veľmi prirástli k srdcu. V Moskve na to stačili tri mesiace, aby sa to isté stalo aj tam – tak som si zvykol na tie krásne duše, že mi bolo ťažko od nich pred Vianocami odchádzať, keďže sa mi končili víza. Majú krásne dobré a milujúce srdcia, len zničené systematickou ateizáciou počas komunizmu a často aj vlastnými rodičmi, ktorí na mnohých nemali čas pre toľko práce, v ktorej boli zapriahnutí. Mnohé rodiny nemajú otcov, pretože zutekali, iné preto, lebo pracujú dlhé mesiace ďaleko za hranicami. Mladí Rusi mi pri jednom rozhovore povedali: „Viete, otec Robert, my Rusi sme teraz jedna obrovská generácia nedomilovaných – nedoľúbených. Hľadáme toho, kto by nás miloval tak, ako nás mali milovať rodičia, ktorých buď nebolo, alebo keď boli, nijako nám svoju lásku neprejavili. Často sa stáva, že takého človeka nikdy nestretáme, iba sa rozbijeme na márne kúsky, ktoré už nejdú spojiť späť dokopy.“

V Rusku pôsobíte niečo vyše roka. Čo všetko ste za tento čas ako misionár vykonali? Ako sa Vám s Vašimi zverencami pracuje?

V Irkutsku som bol rok na študentských vízach. Učil som sa ruštinu, aby som v budúcnosti lepšie rozumel Rusom. Bol to výborný krok, no mal aj nedostatky. Ako študent som nesmel pracovať – teda ani oficiálne ako kňaz a to pod hrozbou vysokej pokuty a vyhostenia z Ruska na niekoľko rokov. No do Moskvy som už prišiel s pracovnými vízami a tam som mohol tri mesiace pracovať ako kňaz. To už bolo nádherné obdobie. Aj ruštinu som už vedel dostatočne dobre na to, aby sme sa mohli rozprávať o hlbokých veciach duše. A tak som chodieval k bezdomovcom robiť katechézy, slúžiť sv. omše, začali sme aj vo farnosti stretnutia s mladými, prípravy k manželstvu, krstu, neokatechumenát, duchovné doprevádzanie a tak ďalej. Je toho viac, ale len Pán vie, čo robím s tou najväčšou láskou, lebo len to má hodnotu a zmysel. Aj tie najväčšie diela bez lásky sú len smiešnym prachom, ktorý nič neváži na váhach večného života.

Mnohí prichádzame na nové miesta s istými očakávaniami a postupne ich musíme meniť, pretože realita je väčšinou iná, ako sme si ju vysnívali. Ako to bolo vo Vašom prípade?

Ja som vedel o tomto probléme, preto som v sebe neudržiaval nijaké očakávania. Ani som sa netešil, ani som sa neobával. Bolo to zvláštne, ale cítil som v sebe pokoj a dôveru, že všetko bude tak, ako to On bude chcieť a vždy mi pomôže to všetko prejsť tak, aby mi to poslúžilo k dobru. Prekvapilo ma len jedno – že veriaci po sv. omšiach museli veľmi rýchlo utekať domov,

Sme stvorení pre milovanie...

Napísal Balek Robert

Pondelok, 17 Január 2011 21:47

pretože to mali ďaleko a často som sa s nimi nestihol po sv. omši ani rozlúčiť ani porozprávať. Bolo to ťažké obdobie samoty, ktoré postupne Pán naplňal ľuďmi, ktorým potreboval pomôcť a ja som bol jeho nástrojom. Vďačím mu aj za tie ťažké chvíle, aj za tie krásne. Všetky mali svoj význam a neboli v mojom živote zbytočne.

Bola už niekedy chvíľka, keď ste oľutovali svoje rozhodnutie?

Nie, nikdy som nemal takú chvíľu. Bolo veľa kritických situácií a problémov, či konfliktov okolo mňa aj vo mne samom. No kdesi hlboko ako v rozbúrenom mori bolo a je stále ticho a hlboký pokoj - istota, že som tam, kde ma chcel mať Pán. Samozrejme, že 100% istota to nikdy nie je ani nebola ani nebude, pretože Pán čaká odo mňa vieru a tá je možná len vtedy, keď niečo nie je isté a treba mu veriť a dôverovať. Avšak svoje rozhodnutie patriť iba Jemu som nikdy v živote neľutoval. Práve naopak, teším sa z neho čím ďalej tým viac.

Čo všetko patrí k Vaším záľubám? Ostáva Vám na ne čas?

Občas sa podarí zahrať si na gitare, zaspievať. Na maľovanie a kreslenie mi veľa času nezostáva, hoci by som rád. Viac voľného času venujem našim stránkam na internete – hlavne misijnej stránke misie.sk a na facebooku jej fanúšikom. Rád plávam a lyžujem, no na to treba mať špeciálne podmienky, takže sa to podarí ako kedy...

Vo vašej práci sa iste stretávate s mnohými zaujímavými ľudskými príbehmi. Mohli by ste sa s nejakým s nami podeliť?

Pri jednom rozhovore s mladým mužom – bývalým bezdomovcom v Moskve mi položil jednu otázku: „Otec Robert, čo mám robiť? Pomôžte mi nájsť seba samého. Ja neviem, kto vlastne som, čo mám v živote robiť, ako vlastne žiť?“ Keď sme sa viac a viac rozprávali, rozpovedal mi svoj príbeh.

Keď bol ešte malý – mal asi 3 roky, v jeden krásny deň prišiel za ním otec a povedal: „Synku, tu v Sovietskom zväze sa nedá zarobiť a ja chcem čosi dosiahnuť, ja chcem zarobiť poriadne peniaze. Odchádzam do Ameriky...“ Malý Saša vedel, že to nie na pár dní, že je to na celý život,

pretože ten, kto zuteká nedovolené za hranice Sovietskeho zväzu, už sa vrátiť do normálneho života nemôže – buď bude uväznený alebo zabitý. Tak či tak, už nikdy v živote ho neuvidí, nechytí do rúk jeho ruky, nikdy sa už s ním nezahrá, neoprie sa oň, nikdy ho už otec nechytí do náručia, do svojho bezpečia. Kričal na otca: „Prečo? Prečo? Nechod', prosím, prosím!“ Otec však aj napriek všetkému odišiel – zvíťazila v ňom túžba po peniazoch. Posledné, čo povedal bolo: „Ale, synku, neboj sa! Veď ti budem posielať každý mesiac peniaze!“ Čo z tých peňazí? Koľkí otcovia aj dnes – neodchádzajú od svojich detí na celý život preč, iba každý deň do roboty, prichádzajú neskoro unavení a keď sa ledva vyspia, znovu musia do roboty. Nechajú deťom aj manželke každý mesiac peniaze, ale to nestačí. To naozaj nestačí. Život je aj o niečom inom ako o peniazoch. Áno, peniaze sú potrebné, ale mnohí sme už chytení v pavučinách pôžičiek, ich splácania, kariérneho postupu a dnešného novodobého otrokárskoho systému, v ktorom sme z našich mužov urobili novodobých otrokov, pracujúcich deň noc bez oddychu, bez nedele, bez nároku na čas pre svoju rodinu: „Chceš prežiť? Tak makaj! A nezabávaj sa s deťmi a manželkou. Nie! Nesmieš! Ty musíš pracovať! Prečo? To nech ťa nezaujíma - my si predsa musíme nadžgať peňaženky!“

(Mimo záznamu: Apelujem s celou silou akou len môžem na tých politikov a podnikateľov, ktorí s týmto systémom môžu niečo urobiť: "Zastavte to! Pretože osudy mnohých tisícov zničených synov a dcér budú požadované aj z vašich rúk! Zastavte toto duchovné odumieranie ľudí v mene "väčšieho blahobytu" v mene peňazí a vašich ziskov. Nikdy vám takto získané peniaze neprinesú šťastie a pokoj! Naopak - rozvrátia aj vás a vaše rodiny, vaše deti. Zastavte to, kým nie je neskoro!")

... A tak sa potom takýto muž-otrok vracia domov a nájde deti, ktorým nerozumie, ktoré sa ho stráňa, nevedia sa s ním porozprávať, on sa snaží, ale akosi sa stratila dôvera medzi nimi a tak sa už domov tak rýchlo nevracia. Načo? Veď doma ho nik nečaká, nik sa na neho neteší. Aj manželka už akosi ochladla. A potom príde alkohol, iné ženy, kolegyne v práci a začne sa kolotoč úplného rozrušenia rodiny a vzťahov, z ktorých vychádzajú zničené existencie synov a dcér, ktoré budú celý život podvedome hľadať svojho ideálneho otca, ktorého chceli mať vedľa seba, ktorý by s nimi strácal svoj drahocenný čas, ktorý by sa neustále neponáhlal, ale chytil by ich do náručia a povedal: „Vieš, synu, dcérka moja, taká aká si, taký aký si, si nádherný a krásny, a presne takého ťa mám rád, a som na teba hrdý...“ Tieto slová hľadajú tisíce mladých i starších mužov a žien na našej planéte a tak často sa iba viac a viac sklamú. Ak im to nedá otec, svojou čistou mužskou láskou, ťažko im to nahradí niekto iný v ich živote. Jediný najschopnejší je ten Nebeský Otec – Boh. No koľkí ho vôbec nehľadajú, koľkí nie sú schopní vo svojom hľadaní ho nájsť...

Drahý otec, zastav sa prosím! Peniaze sú dôležité, áno, ale aj ty sám si dôležitý, dôležitejší ako tie prekliate peniaze. Ožeľ tých pár peňazí, príď skôr z roboty, vzopri sa proti novodobému otrokárskemu systému, ktorý z teba urobil iba chladný stroj na výrobu peňazí a vráť sa späť k

živým milovaným tvorom, ktoré si priviedol na tento svet a daruj im seba – strácaj s nimi svoj čas, svoju čistú mužskú lásku, pretože si pri v ich živote NENAHRADITEĽNÝ – nikto Ťa nedokáže nahradiť. To čo máš, dať, môžeš dať iba ty, nikto iný. Pamätaj. Nestrácaj drahocenné minúty svojho času, prosím -- Ak toto urobíte všetci otcovia, nikto vás nebude môcť prinútiť a znova zotročiť. Ak to urobia len niektorí z vás, znova sa zohnú ešte nižšie vaše chrby aj kolená...

Saša teda ostal sám, na celý život bez otca. Otec nechal svojej manželke kopu peňazí, ktoré zarobil ešte v Sovietskom zväze a odišiel. Čo myslíte, čo urobila matka s tými peniazmi? Mohla dlhé roky žiť bez problémov so svojim synom. Ona? Otvorila dokorán svoj byt a pozývala každý deň svojich priateľov a neskôr kohokoľvek, aby s ňou pili, zabávali sa a všetko ostatné, čo dospeli pod vplyvom alkoholu dokážu stvárať. Prevrátila svoj byt na verejné miesto pre všetkých alkoholikov, neskôr aj narkomanov a všelijakých zvrhlíkov, ktorí vedeli, že nejaká pošetilá žena im tam zadarmo dá všetko, čo si len zažiadajú. A malý Saša sa dennodenne na to všetko musel pozeráť. Utekal odtiaľ preč, vlastná matka ho často vyhánala, absolútne sa o neho nestarala, starala sa len o seba, o seba, o seba... „Znenávidel som svoju matku, otec Robert“ - povedal mi so zatrpknutým hlasom Saša, „ Za to, že bola dennodenne naliata v alkohole, s každým druhým či tretím mužom...“ Nedopovedal... vedel som, čo sa preháňa v jeho hlave. Hrôza, hrôza... „Povedal som si vtedy: Nikdy v živote nebudem takýto hnus robiť, nikdy!“ – pokračoval Saša. „No viete, otec Robert, to, čo sa do vás 1000 krát dennodenne dostáva a zažiera sa hlbšie a hlbšie, to vás neskôr aj zlomí. A tak som v 15-tich začal s kamarátmi piť viac a viac a neskôr aj s kamarátkami a kamarátmi robiť také veci, že je to hrôza rozprávať...“ Bolo mi fyzicky zle z toho všetkého, čo mi začal hovoriť, čo všetko vykonal vo svojom živote s ľuďmi okolo. Všeličo som už počul, ale toto bolo moc. Nechápal som, ako mohol tak dobrý a pokorný človek, ktorý teraz sedí vedľa mňa, urobiť tak strašné veci. Teraz som už tak trochu chápal, prečo má v sebe tak veľký chaos, prečo nespoznáva samého seba, prečo nevie, kto vlastne je. Zlo, ktoré konal, jeho dušu akoby mačetou rozrezalo na márne kúsky. A teraz, keď chce tieto kúsky dať opäť dokopy, akosi už nevedno cez tú spleť rán a trhlín, kto to vlastne je. Zlo má strašnú moc rozbiť dušu na kúsky. Ale tu som niekde začal veriť v to, že jediný, kto má šancu toto všetko dať do poriadku a znova zrodiť takúto dokmásanú a znetvorenú dušu do pôvodnej krásy, je iba a jedine Boh. Bezmocne som stál pred touto dušou, ktorá sa mi odkrývala viac a viac..., lapajúc po jedinej nádeji – po Tvojich rukách, Bože – jediných, ktoré môžu aj nemožné urobiť možným...

Saša pokračoval s tým, že postupne padol s alkoholom tak hlboko, že sa hanbil vrátiť domov: „Aby ma matka uvidela v takom stave, v ktorom som ju ja nenávidel? Nie, to som nemohol dovoliť. Hanbil som sa sám pred sebou a tak som sa dobrovoľne stal bezdomovcom. Túlal som sa po všelijakých dedinkách a mestách na severe Ruska až som sa nevedno ako dostal až do Moskvy. Tam som sa snažil nájsť si prácu, ale nakoniec ma z každej vyhodili buď preto, lebo som začal strašne piť alebo preto, lebo som všetko kvôli alkoholu postrácal. Stále som veril, že sa to dá, že to mám v rukách, ale postupne to šlo aj s tou nádejou dolu vodou. A keď som v jednu noc úplne opitý preliezal jeden plot, príliš neskoro som si uvedomil, že namiesto ostnatých drápcov na ostnatom drôte sú žiletky, ktoré ma pri páde cez plot úplne dorezali. Keď

som na mol opitý na zemi zaspával videl som iba, ako sa mi z úplne prerezanej ruky leje krv. Nič, bolo mi to jedno... Zobudil som sa až na to, ako ma vyháňajú z nemocnice so zviazanou rukou s hnusom v očiach, len aby som už vypadol. Nevieam, ako som sa tam dostal, kto ma do nemocnice zaviezol, no sám som sa tam určite nedostal. Rany mi nepozašivali, hlavne tú na ruke, a tak všetko začalo hnisať, strašne bolieť a nešlo tú infekciu zastaviť. A tak som sedel nikým nepovšimnutý a naozaj už iba čakal na smrť... Muselo to takto dopadnúť? Spomínal som si na podobnú situáciu pred pár rokov, keď som bol ešte na severe a už ako bezdomovec som chodil z jedného verejného bytu do druhého. Tam ich bolo veľa v každom meste – každý vedel, že tam dostane zadarmo alkohol. A pri jedných „kamarátoch“ pri alkohole som nejako nešikovne spomenul peniaze. Mysleli si, že ich mám veľa. A tak priateľsky ma opili ešte viac a keď ma už vyvádzali von, zaviedli na miesto, kde nik nechodil a tam vytiahli železné tyče a začali ma mlátiť kde len prišlo. Pochopil som, že chcú peniaze. Ale oni ma chceli zabiť. Rozbili mi úplne hlavu na kúsky, ruky, nohy, všetko, čo sa len dalo. Mysliac si, že som mŕtvy, našli len pár rubľov a so znechutením zatiahli ešte ďalej, kam už naozaj nikto nikdy nechodil, nech tam skapem. Nevieam, akou náhodou, no teraz viem, že to bolo Boh, sa tam zrazu objavili dvaja študenti a obrovskou náhodou mal jeden z nich mobil, čo vtedy nikto nemal. On zavola záchranku. Keď ma však priviezli k lekárovi a on sa na mňa pozrel, len kývol znechutene rukou a povedal: „Toto? Tento kus mäsa mám operovať? Veď to už ani nežije, ani na človeka sa nepodobá... Nie, nebudem...“ A odišiel k iným pacientom. Keď asi po dvoch hodinách skončil a chcel odísť, sestry ho na kolenách prosili: „Doktor, on ešte dýcha, prosíme...“ So znechutením ma dával do poriadku. Nepočujem na jedno ucho, tvár mám doničenú, mozog už nepracuje, ako predtým... ale podarilo sa mu nemožné. No ani vtedy mi to nestačilo, aby som sa zastavil a začal žiť novým životom. Znova som padol na dno... To bolo pred pár rokmi. A teraz, keď som sedel s rozrezaným telom, infekciou všade, chcel som už sám naozaj umrieť....

Znova náhodou šiel okolo jediný priateľ z bezdomovcov a on, keď ma videl, zaviedol ma k sestram Matky Terezy v Moskve. Tie ma obväzovali celý mesiac každý deň v obrovských bolestiach, no nakoniec sa postupne všetko na tele zahojilo. Potom ma zobrali do svojho domu, aby som ako iní bezdomovci mohol začať nový život. Staral som sa zo všetkých síl, ako som len vládol – veril som, mal som nádej... no ten zlý život mal väčšiu silu a opäť ma stiahol k alkoholu a znova som sa prepadol do bezdomovského života.“ „Ale prečo? Prečo si znova začal piť, keď si mal nový život na dosah ruky?“-spýtal som sa nechápavo Sašu. „Otec Robert, keby ste len vedeli, aký mám v duši chaos, aký som vnútri stratený. Ja neviem, prečo som začal znova piť, bolo to silnejšie ako ja...“-dodal so sklopenou hlavou a pokračoval: „No po určitom čase ma sestry ledva ledva zobrali ešte raz... Chcel som, naozaj.. veľmi... no znova to bolo silnejšie... znova som padol späť... A keď som sa zobúdzať v noci na to, že do vás s celou silou kope tlupa mladých ľudí – viete, keď si môžete beztrešne kopnúť do bezdomovca, tak si kopnete – to sme ľudia, však? Zabili by ma, keby som nezutekal do záhrady k sestram Matky Terezy. Tam bolo bezpečne. No sestry o tom nevedeli, že tam nocujem. Až raz jedna sestra to spozorovala. Prichádzala ku mne, rozprávala sa so mnou, zaujímala sa, kto vlastne som... Tie rozhovory boli svetlom. Ona potom prosila na kolenách matku predstavenú aj macocha z Ameriky, ktorá prišla od otca, aby ma ešte posledný krát zobrala do domu. To sestry nikdy nerobili, také boli pravidlá. No odvtedy ako ma po tretí krát vzali späť do domu, až do teraz nepijem a žijem normálnym životom so svojou prácou a bytom. Je to už niekoľko rokov...“-dokončil svoje rozprávanie Saša.

Sme stvorení pre milovanie...

Napísal Balek Robert

Pondelok, 17 Január 2011 21:47

„A aký bol rozdiel medzi tými prvými dvoma pokusmi a tým tretím, kedy si už nadobro prestal piť. Ved' to boli tie isté sestry.“ – spýtal som sa Sašu. „Nie, otec, nie. Tá jedna sestra, tá, ktorá ku mne prichádzala do záhrady.“ -povedal Saša s ťažkým hlasom a odmlčal sa na chvíľu. Potom ledva počuteľne so slzami v očiach ticho povedal: „Prvý krát v živote – prvý krát, som cítil, že niekto má o mňa naozajstný záujem. Chápete? O mňa... Prvý krát som cítil, že niekto ma má aspoň trošku rád...“ Neudržal som slzy ani ja...

Vtedy som si pomyslel: „Tak teda nestačí, môj Pane, iným iba pomáhať... tak ako pomáhali všetky ostatné sestry. To nič nerieši... Pomáhať s naozajstnou láskou ako tá jedna sestra. Iba to dáva skutočnú silu vstať a vydržať. Vedomie, že niekomu na mne naozaj záleží. Že nie som len kus v rade na pomoc. Že som „niekým“ v očiach niekoho, nie len jedným z mnohých. Kto vlastne odo mňa cíti skutočný záujem, skutočnú lásku? V tme nelásky, v ktorej mnohí žijú celý život, môžem aspoň trošku zasvietiť svojou nefalšovanou skutočnou láskou a pomôcť im uveriť, že sú hodní milovania, že život má zmysel, ak je aspoň jeden človek, ktorému nie som ukradnutý, kto ma má naozaj urkytého v srdci ako vzácny poklad.

Saši zažiarila maličkým svetlom jediná sestra a dokázal sa vymaniť z toho bahna. Tento kúsok svetla mu dal silu vzoprieť sa všetkému a uveriť vo vzkriesenie... Ako málo niekedy stačí, a ja tak strašne utekám a počítam, koľkých som zachránil a nezachránil som vlastne nikoho. Koľko krát v živote som pocítil od iných, že ma majú radi, a nezmenil som môj život tak, ako Saša... Raz v Otcových očiach bude on veľký a ja malý, pretože dokázal omnoho viac ako ja...

Neboj sa zastaviť tam, kde iní v behu utekajú, neboj sa mať naozaj rád tých pár ľudí, ktorých v živote stretneš, ktorých máš vedľa seba. Nemusia to byť bezdomovci, môže to byť tvoj otec, brat, syn, dcéra, muž, spolužiak, sused... Nemusíš všetkých milovať. Stačí jedného dvoch – ale naozaj úprimne zo srdca, nie narýchlo, povrchno, ale tak aby to aj oni pocítili. Lebo len tieto chvíle budú raz tvojím bohatstvom naveky – chvíle, v ktorých sme človeka oproti sebe milovali čistou nefalšovanou opravdivou láskou a touto láskou ho opäť zrodili k životu. No pamätaj, že nik nedokáže naozaj milovať, ak nie je milovaný. Preto otvor srdce v dôvere a nechaj sa milovať Tým, kto ťa stále objíma a zľúba boskami a ostane stáť pri tebe, aj keď všetci odídu, Tým, ktorý zomrel namiesto teba, aby si ty mohol žiť naveky s ním – tak veľmi ťa miluje... Pretože ktokoľvek dokáže milovať len vtedy, ak sa otvorí na jeho nekonečnú čistú a večnú LÁSKU.

Vo farských kostoloch ste pôsobil ako "misionárska privalová vlna". Čo všetkým odkážete do nového roku 2011?

Sme stvorení pre milovanie...

Napísal Balek Robert
Pondelok, 17 Január 2011 21:47

Buďte misionármi tam kde žijete – ohlasujte svojim slovom skutkom či myšlienkami a modlitbami, že Boh je láska, že tak miloval svet, že poslal z lásky svojho milovaného Syna, aby svet neodsúdil, ale aby ho zachránil. Buďte jeho predĺženými rukami, ústami, očami, ktorými objíma konkrétnych ľudí okolo vás, aby zasvietil prostredníctvom vás svetlom svojej lásky do tmy nelásky, v ktorej dnes žije toľko stratených duší. Stačí tak málo skutočného záujmu a skutočnej lásky a mnohých zachránite pre večný život, kde sa, verím, raz všetci stretneme... Ja sa tam na vás všetkých už teraz teším ☺.

Na záver Vás poprosím o informácie, akými spôsobmi môžeme podporiť Vašu činnosť.

Ak by si niekto chcel pozrieť rôzne zážitky rôznych misionárov po celom svete, môže si pozrieť misijný portál: www.misie.sk alebo našu SVD stránku: www.svd.sk

V Rusku funguje jeden výnimočný projekt: „Daruj kravu, zachrániš život!“ – mnohé rodiny na Sibíri prídu o kravu, alebo stratí otec zamestnanie a rodina je odsúdená na hladovanie. Život by im zachránila jediná krava. Preto misionári na Sibíri starostlivo vyberajú rodiny, ktoré pomoc skutočne potrebujú, hlavne nesmú byť alkoholické, aby kravu neprepili. Potom peniaze, ktoré na kravu pošlú dobrodinci (600 Eur jedna krava), použijú na kúpu kravy a základnej obživy a darujú tejto rodine. Potom kravu odfotia s rodinou, spíšu zmluvu, že kravu nesmú predať ani prvé teliatko z nej. Toto prvé teliatko musia darovať inej rodine v ich okolí, ktorá túto pomoc potrebuje. Všetko sa prísne kontroluje a odovzdáva späť dobrodincom, aby videli, komu konkrétne pomohli. Ak by ste niekto z vás chceli darovať aspoň kopýtko, hlavu, či celý bok kravy do Ruska, môžete tak urobiť sami alebo spoločne na misijný účet Verbistov-misionárov na Slovensku s poznámkou „Krava pre Rusko“.

Ak by ste chceli pomôcť misiám aj inou formou, môžete použiť misijný účet Spoločnosti Božieho Slova – nás verbistov na Slovensku. Každá pomoc na tomto účte je posielaná na misie. Ak chcete poslať pomoc konkrétnej misii, môžete do poznámky uviesť krajinu alebo misionára, komu ju posielate:

Spoločnosť Božieho Slova
Misijný dom Matky Božej
Kalvária 3
949 01 Nitra

Sme stvorení pre milovanie...

Napísal Balek Robert

Pondelok, 17 Január 2011 21:47

Číslo slovenského účtu Spoločnosti Božieho Slova v Nitre na Kalvárii, ktorý je určený priamo len pre Rusko: **0805947007/5600**

Nezabudnite pripísať v správe pre adresáta či už pri posielaní na účet alebo poštovou poukážkou poznámku: „Sv. Oľga Moskva“ alebo „Na kravu“ alebo „Irkutsk“

len takto označené poukážky či prevody na účet budú určené na spomenuté projekty. Inak označené finančné dary budú podľa vašej poznámky použité na rôzne iné projekty pre veriacich v Rusku. Aj neskôr môžete podporiť misie v Rusku cez tento účet.

Pozbierané z rozhovorov pre časopisy Hlasy, Bartolomej a ďalšie

P. Robert Balek SVD